

jeg troet, at det var naturligt, at jeg htrede mig om Lovforslaget. Jeg ser meget godt, at Lovforslaget rækker betydelig videre, og at det ogsaa omfatter Midler og Institutioner, som staa under andre Ministerier end Justitsministeriet. Hvad angaar de Midler og Institutioner, som staa under Justitsministeriet, da omfatter Lovforslaget for det første Overformynderiet, for det andet alle offentlige Stiftelser, for det tredje private Stiftelser og for det fjerde alt, hvad der hedder Fideikommisskapitaler og deslige, hvad enten de nu ere knyttede til Besiddelsen af en eller anden større Ejendom, eller de ikke ere det. Det er, som de Herrer se, allerede flere meget forskellige Ting, som man ikke kan skære over en Kam, fordi hele Retsforholdet er aldeles forskelligt. Hvad angaar Fideikommisskapitaler og desl., da ere de jo aldeles ikke under Statens Bestyrelse i egentlig Forstand, heller ikke er Forholdet det, at Staten i mindste Maade garanterer disse Stiftelsesmidlers Tilstedeværelse. Det Tilsyn, der har været etableret med disse Stiftelser, bestaar kun deri, at Staten drager Omsorg for, at deres Midler ikke bestyres paa en saadan Maade, og at den øjeblikkelige Bestyrelse ikke heller i andre Retninger træffer Dispositioner over disse Midler, at det bliver til Skade for eventuelle Successorer; men Statens Kontrol med disse Midlers Bestyrelse har aldrig nogen Sinde strakt sig til at blande sig i, hvor meget den, der bestyrer Midlerne, kan forskaffe sig i Rente af dem. Han har altid i den Henseende været stillet som alle andre Mennesker. Det eneste, som Statens Kontrol har gaaet ud paa og gaar ud paa, er, at Midlerne skulle anbringes paa anordningsmæssig Maade, men, naar den paagældende gør det, er Forholdet ellers det, at han kan anbringe sine Midler, som han vil. Han kan tage dem ud af de Ejendomme, hvori de staa, eller forandre den Maade, hvorpaa de i et givet Øjeblik ere anbragte, naar han blot gør Rede for, at Midlerne ere anbragte paa anordningsmæssig Maade, og dette, at de ere anbragte paa anordningsmæssig Maade, er, at de ere anbragte som Loven af 19de Marts 1869 bestemmer for umyndiges Midler, og paa den Maade, som den kongelige Anordning, der udkom i Genhold til nævnte Lov under 12te November 1870, nærmere angiver. Andet bethder Statens Tilsyn med disse Midler ikke, og navnlig indlader Staten sig ikke paa at garantere de paagældende, at der intet Tab lides. Jeg kan derfor ikke se, at der, paa Grund af den fra Statens Side udøvede Kontrol, skulde være nogen som helst Ret til at stille Hænderne

i andre Folks Lomme og forhindre dem i at nyde den Fordel eller Indtægt, som de kunne have af deres Kapital. Det forekommer mig, at Forholdet i den Henseende maa være ganske det samme for disse Mennesker som for alle andre. Efter min Formening kan det ikke hjælpe noget, at man siger til dem, at nu er Kreditforeningsobligationernes Kurs saadan, at $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papiere kunne sælges til pari omtrent, eller i alt Fald meget lidt under pari; thi hvis det skulde være en Grund til at begrænse disse Menneskers Ret til at søge at faa i Rente af deres Kapitaler, hvad de kunne faa, kunde det samme Ræsonnement anvendes paa alle andre. Skal det være en Trøst for dem, at man kan faa pari for Kreditforeningsobligationer til $3\frac{1}{2}$ pCt., er det akkurat lige saa megen Trøst for alle andre. Det Argument fører ikke i mindste Maade til, at man skulde være berettiget til at stille sig over for disse Kapitalers Ejere anderledes end over for alle andre Kapitalers Ejere. Heller ikke ser jeg i Grunden, hvorledes man skulde komme til det ønskede Resultat ved at henpege paa, at der er ikke faa Eksempler paa, at man i sidste Termin har laant ud til $3\frac{3}{4}$ pCt. Fordi man har været nødt til at laane ud til $3\frac{3}{4}$ pCt. følger ikke deraf, at man skulde tvinges til at laane ud til $3\frac{1}{2}$ pCt. Men ogsaa derom gælder jo det, at hvad der er Ret for den ene, maa ogsaa være Ret for den anden, og denne Henvisning til, hvad private Folk gøre, tjener efter min Formening kun til at ophjse, at man ikke bør forbyde Fideikommissbestidderne at søge at opnaa den samme Rente af deres Kapitaler som alle andre. Der er dernæst forskellige andre Midler, som Lovforslaget angaar og da først og fremmest Overformynderiets. Hvad Overformynderiet angaar, vil jeg kun bemærke, at jeg allerede i forrige Samling har udtalt mig udførlig om denne Sag, og jeg skal ikke komme videre tilbage dertil. Det vil erindres, at jeg da gjorde opmærksom paa, at Overformynderiets Kapitaler for en meget stor Del netop tilhøre Smaafolk, at jeg ikke kunde indse, at der var nogen Berettigelse til at forhindre dem fra at faa den Rente, de kunne faa ved Midlernes anordningsmæssige Anbringelse, mere end alle andre, og at det navnlig forekom mig, at man, ved saadan at slaa ned paa Overformynderiets Midler, meget ofte vilde komme til at berøve de fattige noget til Fordel for Folk, der jo meget godt kunde være rige Folk, altsaa berøve dem noget for at staffe Folk, der meget godt kunne være rige Folk, billige Prioritetslaan i deres Ejen-